

Klassiska noveller Nr 30

S. A. Duse:

Två systrar

Klassiska noveller 30.

S. A. Duse – Två systrar. Berättelse.

Återutgivning av text från 1925

av S. A. Duse

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-535-1

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.

Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Den rika kvinnan har precis gett en friare nobben eftersom hon misstänker att han är ute efter hennes pengar.

Men när hon får läsa att han direkt efteråt blivit svårt skadad vid en tågolycka så beger hon sig genast dit eftersom hon känner sig skyldig.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

I vår serie ”Klassiska noveller” kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetshändelser och romantik. Men han var framför allt känd för sina deckare om mästardetektiven Leo Carrington.

Den här texten publicerades ursprungligen i oktober år 1925 i tidningen ”Svenska Amerikanska Posten” med titeln ”Två systrar. Berättelse”.

S. A. Duse: Två systrar

Den här texten publicerades ursprungligen i oktober år 1925 i tidningen "Svenska Amerikanska Posten" med titeln "Två systrar. Berättelse". Författare till texten är S. A. Duse (1873–1933).

Sedan det var gjort, och hon gifvit honom sitt "nej", hade hon en bestämd förnimmelse af, att hon visserligen följt det bud, som hennes förnuft och stolthet utstakat, men att detta medfört endast känslan af ånger och grämselse.

Ögonblicket sedan han med ett uttryck af djup förtviflan i sina drag gått sin väg, kände hon sig så olycklig, att hon var nära att rusa efter och ropa honom tillbaka. Men stoltheten hindrade henne, denna stolthet, som alltmer blifvit det vägledande för hennes handlingar.

När hon nu tänkt öfver, hvad som händt, måste hon erkänna, att alltsammans kommit fullständigt öfverrumplande. Hon hade nätt och jämnt hunnit läsa sin äldre syster Malins bref, hvari denna talar om, att ingeniör John Berger för några dagar sedan friat till henne och fått korgen, förrän just Berger kommer på besök. Och när han äfven till henne framförde ett frieri, just han, som hon så länge haft i sina tankar, och som hon alltmera känt sig dragen till, då var det som om

något inom henne frusit till is. Hon tänkte på den stora förmögenhet, som hon och hennes syster, båda föräldralösa, disponerade. Den var tydligen lockbetet för honom, sedan gjorde det honom detsamma, hvilken af systrarna som blef hans.

Och kränkt, som hon kände sig, hade hon icke gifvit något annat skäl för sitt afslag på hans frieri, än att hon inte ville bli hans. Hon hade varit för stolt att tala om att hon fått reda på hans misslyckade frieri till systemen. Hon hade sagt sitt absoluta "nej", och den saken stod alltså icke att ändra.

Men nu, dagen efter, kunde hon icke låta bli att grubbla på, hur i ett slag alla hennes drömmar om lyckan med honom grusats. Det kändes så dystert och kvaft inomhus. Hon måste få luft, och tidigt på morgonen gick hon ut i friska luften.

Det var ännu skumt på morgonen, och här och hvar glimmade ljus från något fönster. Hon gick långsamt, grubblande på, hur egendomligt lifvet var, hur många besvikelser och sorger och hur liten lycka, som egentligen kom på en människas lott.

Hon kände sig allt mera trött, och då hon kom fram till ett konditori, gick hon in för att hvila sig. Där öppnade hon en morgontidning, som nyss kommit, och ögnade helt flyktigt igenom notiserna.

"Svår järnvägsolycka", läste hon. Det hade händt vid en af de närmaste stationerna på linien till den grannstad, där John Berger bodde, och där hennes äldre syster denna vinter gästade en kusin.

Med ens stelnade hon till. Det gick rundt i hennes hufvud, och bokstäfverna dansade för hennes ögon. Hon hade läst namnet John Berger i förteckningen på svårt sårade, som dragits fram under spillrorna af det sönderkrossade tåget. Han hade forslats till sitt hem, och ännu när tidningen lades i press var han medvetlös. Man hade iden-

tifierat honom genom ett affärsbref, som han hade i fickan.

Utan att göra sig reda för, hvad hon tänkte ta sig till rusade hon ut ur butiken och var efter några minuter nere vid järnvägsstationen. Här fick hon veta att nästa tåg till den stad, där den skadade fanns, gick om några minuter.

Hon fick plats i tåget. Knappast en enda redig tanke hade hon, men en gnagande ångest hade bemäktigat sig henne. Det var ju efter hennes afslag på hans frieri, som han hufvudstupa rest tillbaka hem, just med det tåg, som förolyckats. Hennes var alltså skulden, och en röst inom henne sade åter och åter: "Du har dödat honom! Du har dödat honom!"

Och hon fortsatte färden med en känsla af att tåget kröp fram, och att uppehållen vid stationerna gjordes mångdubbelt längre, än de skulle vara. Det föreföll henne, som om alla onda makter ville hindra henne att komma fram i tid.

Om han blott ännu inte var död — om han var vid sans — hur skulle hon då hviskat till honom om sin stora, varma kärlek, som nu till slut besegrat en falsk stolthet. Hur ömt skulle hon inte vårda honom, och om han kunde räddas, skulle hans återstående lif bli så lyckligt, som hon kunde göra det.

Hon väcktes ur sina grubblerier af att tåget stannade, och konduktören öppnade kupédörren. Med vacklande steg skyndade hon ut från stationen, vinkade till sig en bil och sjönk utmattad ned i den. Hennes ångest och beklämning hade nu nått sin kulmen, och det var som en befrielse, när hon äntligen kommit fram och skyndade upp för trapporna.

Tjänsteflickan, som öppnade, såg helt förbluffad ut, och hon tycktes tveka, om hon skulle släppa in den besökande eller ej. Men

denna trängde sig förbi henne in i tamburen.

— Lefver han? flämtade hon.

Svaret fick hon på ett helt annat sätt än hon väntat. Från ett närgränsande rum hörde hon John Bergers röst, som nu lät mycket uppriktad.

— Ja, sade han, ni har visat er sannspådd. Jag fick korgen i går af er syster, precis som ni sade att det skulle ske. Hon afvisade mig utan något skäl, nästan föraktligt. Men hennes ögon talade ett annat språk än läpparna. Och de ögonen kunna icke ljuga. Nu vet i, hvad som händt, och er nyfikenhet är stillad. Men jag kan också tala om för er en annan sak, och det är, att jag aldrig kommer att gifta mig, om det inte blir med er syster.

Här tystnade han ett ögonblick och tillade med en egendomlig hård och sträf röst:

— Vill ni nu vara vänlig och lämna mig. Mellan er och mig finns intet, inte ens vänskapsband. Jag har en svag misstanke, att ni på något sätt ligger bakom er systers beteende mot mig i går. Och förr eller senare skall jag få fram sanningen. Kom för öfrigt ihåg, att en efterhängsen kvinna aldrig slår an på oss, män.

Vid dessa brutala ord öppnades dörren och ut kommo hennes syster Malin, blek och dystert, samt John Berger, frisk och sund.

Malin studsade, då hon fick se sin syster, men ögonblicket därpå gick hon stelt förbi, utan att ens böja på hufvudet. Men, innan hon gick, hörde hon ett glädjerop från mannen sida, och hade hon i dörroppningen vändt sig om, skulle hon fått se, huru John Berger slöt hennes syster i sin famn.

— Järnvägsolyckan — tidningen — stammade denna.

— Ja, jag vet, svarade han. Det är ett misstag, naturligtvis. Det var

helt enkelt en af våra vaktmästare, som hade ett uppdrag af mig, och därför bar på sig ett af mina bref. Jag tog lyckligtvis inte det där tåget, utan skickade honom. Stackars karl, han är död nu.

Med lyckoskimranade ögon såg hon på honom.

— Syster Malin hade inbillat mig, att du för några dagar sedan friat till henne och fått korgen, hviskade hon.

— Du tror det väl inte? sade han. Det var ett lömskt knep från hennes sida för att få dig att ge mig korgen. Jag har ju sökt undvika henne så mycket som möjligt. Men det ser ut som om hon skulle vara kär i mig.

Nu förstod hon systemens beteende, och hon undvek inte John Bergers kyssar.

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carring. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carring skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksam målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

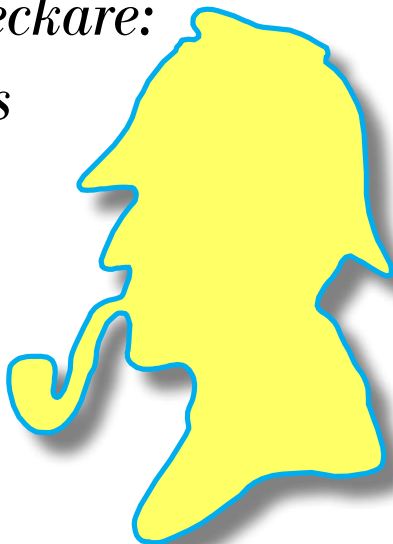

Samuel August Duse.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carrington*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se